

**Заява Синоду єпископів
Української Греко-Католицької Церкви про неканонічність
Львівського псевдособору 1946 року**

**Торжественне заперечення канонічності
т. зв. «Львівського собору» 1946 р.**

Божественний Спаситель передав Церкві, Ним оснований, конституційне завіщання, що всі церковні справи повинні рішатися колегіально наслідниками Апостолів — єпископами, соборовим способом, під головуванням або наглядом наслідника св. Петра, Римського Архієрея.

Цього правила держалася Українська Церква, коли на зібранню своїх речників-єпископів у Бересті 1595 р. рішила знову об'єднатися з Римським Апостольським Престолом та вважала те святе Об'єднання завершеним, коли впродовж кілька десятиліть всі українські єпископи й епархії до нього прилучилися.

Зібрання, яке безправно назвало себе “собором“, що його скликала безбожна світська влада в 1946 році у Львові, не могло бути і не було ніяким правним собором нашої Церкви, бо жоден з єпископів Української Церкви не брав участі в ньому, а присутність деяких священників і мирян не вистачає для законності і правосильності такого “собору“ в жодній християнській Церкві, не враховуючи, що участь більшості була вимушена ворогом нашої Церкви і нашого народу.

Св. Апостольський Римський Престіл в особах Папів Пія XII торжественною декларацією 15 грудня 1952 р. та Івана-Павла II заявами з 19 березня 1979 р. і 5 лютого 1980 р. дав до відома цілому світові, що Українська Католицька Церква існує далі правно і фактично і тим засудив неканонічність і неважність т. зв. “Львівського Собору“ 1946 р. та нап'ятнував історичний обман.

Ми українські єпископи, згуртовані коло Блаженнішого Отця і Глави нашої Церкви, патріархорівного Верховного Архієпископа Львівського і Митрополита Києво-Галицького Йосифа та його майбутнього наслідника, Архієпископа Кoadютора Мирослава, зібрані з благословенням Святійшого Архієрея Папи Івана-Павла II, оцим заявляємо всім членам духовенства, чернецтва і всім нашим вірним в Україні і на поселеннях по цілому світі, що собору чи синоду нашої Церкви, на якому наша Церква зривала б свій святий зв'язок з Апостольським Римським Престолом ніколи не було, та що так званий “Львівський Собор 1946 р.“ не мав і не має нічого спільного з нашою Українською Церквою, яка лишається далі вірним членом Вселенської Церкви — Христового Містичного Тіла з її главою і Намісником Христа на землі Святійшим Отцем Папою Римським — Петровим наслідником.

Опубл.: *Богословія* 44(1-4) (Рим 1980) 71-72.